

være mindre beskyttet for Forsælfninger paa det ene Sted end paa det andet Sted? Der er jo ingen Bestemmelse om, at den, der f. Ex. forfalster Løier, skal straffes absolut med Fængsel, uagtet en saadan maasse ved sit Bedrageri kan gjøre langt mere Skade end Urtekrammeren og Spæthøieren ved Siden af. Er det det, man kalder Lighed for Loven? Skal det være det demokratiske Princip? Det forekommer mig at være et underligt demokratisk Princip. Nei, mine Herrer, skulle vi have Straffebestemmelser i denne Retning, lad os da faae dem i Strasseloven. Lad os sige, at for Bedrageri findes der de og de Straffebestemmelser i Strasseloven, og ere de ikke strenge nok, stærke vi dem; men komme vi til at give en saadan Bestemmelse, at Bedrageri straffes haardere paa enkelte Omraader end paa andre, da gjøre vi efter min Mening Uret. Jeg betvivler meget, at man ønsker at have med saadanne Regler at gjøre andre Steder, end hvor det gjælder om at værne om Folket i Almindelighed. Vi ere jo i de senere Aar komne mere og mere ind paa at tage os saa overordentlig omhyggelig af Folk, som om de slet ikke forstode dette selv. Alt synes nu mere og mere at skulle gjøres fra Statens Side. Jeg betvivler imidlertid, som sagt, at man vil finde det heldigt at komme ind paa de uendelig mange Omraader, hvor vi kunne beskytte Folk, saa at de kunne lægge sig hen og sove med den Berøisethed, at Staten beskytter dem; thi det er ganske sikkert et daarligt Princip. Nei, lad det hellere gaa, som det kan, selv om der gaar noget Bedrageri i Svang, og Folk maa lide Noget derunder. De skulle nok blive vaagne og komme til Erkjendelse af det Gale i den bestaaende Tilstand, hvis der virkelig er noget Alvorligt i Veien i denne Henseende. Anskuelseerne om, at der er Noget at afhjælpe paa dette Omraade som paa saa mange andre, ere tiltagne saa mageløst; men at det skulde være saa galt, og at Forsælfningerne skulde være tiltagne saa stærkt, som det ærede Medlem for Odense (Koch) sagde, at han vidste, at de vare i Kjøbenhavns Kommune, tror jeg ikke; de ere vist ikke værre nu, end de tidligere have været. Jeg har imidlertid paapeget den Veie, man skulde gaa i saa Henseende, nemlig gennem Justitsministeriet, ligesom det jo ogsaa vilde være langt naturligere, om der fra Behoernes Side blev rettet en Opmuntring til Kommunen om at tage sig af den Sag. Dette med Hensyn til Straffebestemmelserne; jeg har kun antydet Veien. Lader os tage Strasseloven, og naar vi ikke have Straffebestemmelser nok i den, maa vi søge at omgjøre Strasseloven, ellers faae vi een Straf for Bedrageri med Hensyn til Fødevarer, og en anden for Bedrageri med Klæder. Har Regjeringen nemlig i Virkeligheden nogen Sikkerhed for, at der udenfor Fødevarer ikke er Noget, der er skadeligt for Sundheden? Paa ingen Maade; man har endogsaa mange Exempler paa, at der foretages Bedragerier med mange an-

dre Ting, der kunne have en stor og skadelig Indflydelse. Der har man heller ikke nye Straffebestemmelser, men her skal man have dem, det er det Extraordinære. Det kalder jeg ikke Lighed for Loven, det er den omvendte Veie. Det er at gaa imod den kommunale Selvsjyrelse, det er, for at sige det rent ud, at vise Mistillid til Befolkningen, og naar det ærede Medlem for Ribe siger, at de kommunale Myndigheder ikke have gjort deres Pligt, saa viser han en afgjort Mistillid til de kommunale Myndigheder og dem, der have valgt disse, saaledes staar det for mig. Det er altsaa navnlig disse tre eller, om man saa vil, fire Ting. Jeg har stærkt pointeret, hvad det er for noget Nyt, der er kommet ind. Vi komme maasse nok ud af, om Lovforslaget skal omfatte Mere end visse enkelte Fødemidler; men jeg veed ikke, om det ærede Medlem har lagt saa nøie Mærke til, hvad det er for noget Nyt. Det er: ind i Husene og ind i Tilberedelsesstæberne, det er det Nye, der opnaas. Naar det ærede Medlem for Horsens (Bajer) sagde, at det Mindretal, hvortil jeg hører, vilde give en Lov, der ikke kan virke, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at han ikke veed, hvorledes Loven vil komme til at virke. Det er ikke sandt, hvad det ærede Medlem for Odense sagde, at vi vare imod Loven paa alle Omraader. Det ere vi ikke, det maa det ærede Medlem vide. De ærede Medlemmer for Odense og Horsens vare meget nær inde paa en indirekte Sigelse, ja, det ærede Medlem for Odense rettede endogsaa Sigelsen temmelig lige ud, mere tydelig end det ærede Medlem fra Horsens. Det ærede Medlem fra Horsens sagde omtrent saaledes, at, hvis Nogen af Mindretallet — maasse henvendte han ogsaa sine Bemærkninger til det øvrige Thing — var imod Loven, skulde man helst vælge en ridderlig Maade at optræde imod den paa. Det kalder jeg en indirekte Sigelse. Det ærede Medlem tror, at der er Nogen, der ikke tør være sin Mening bekendt, men som ad Omveie søger at skubbe sig derfra, og at vi ville stille Noget op, som skal se ud som Andet, end hvad det i Virkeligheden er. Nei, vi vedkende os, hvad vi ville. Men maasse har det ærede Medlem heller ikke ment det saa slem, og jeg vil derfor blot sige til ham, at han ikke behøver at anvise os den Veie, vi skulle gaa. Hvis mine Kolleger og jeg sige, at vi ikke ville have en Lov, da tror jeg nok, at vi tør stemme imod den. Vi have stillet vore Forslag saaledes, som vi anfaa dem for rigtige, og de ærede Medlemmer have jo Lov til at stille deres op, vi ville ikke af den Grund sigte dem, saaledes som de have sigtet os. Vi kunde jo gjerne gjøre det, idet vi kunde sige, at der i den Omstændighed, at de Herrer have stillet deres Ændringsforslag, ligger en Formodning for, at de slet ikke ville have Loven, men det sige vi ikke, fordi vi i Virkeligheden ikke tro det. Vi have stillet vore Ændringsforslag, fordi vi tro, at